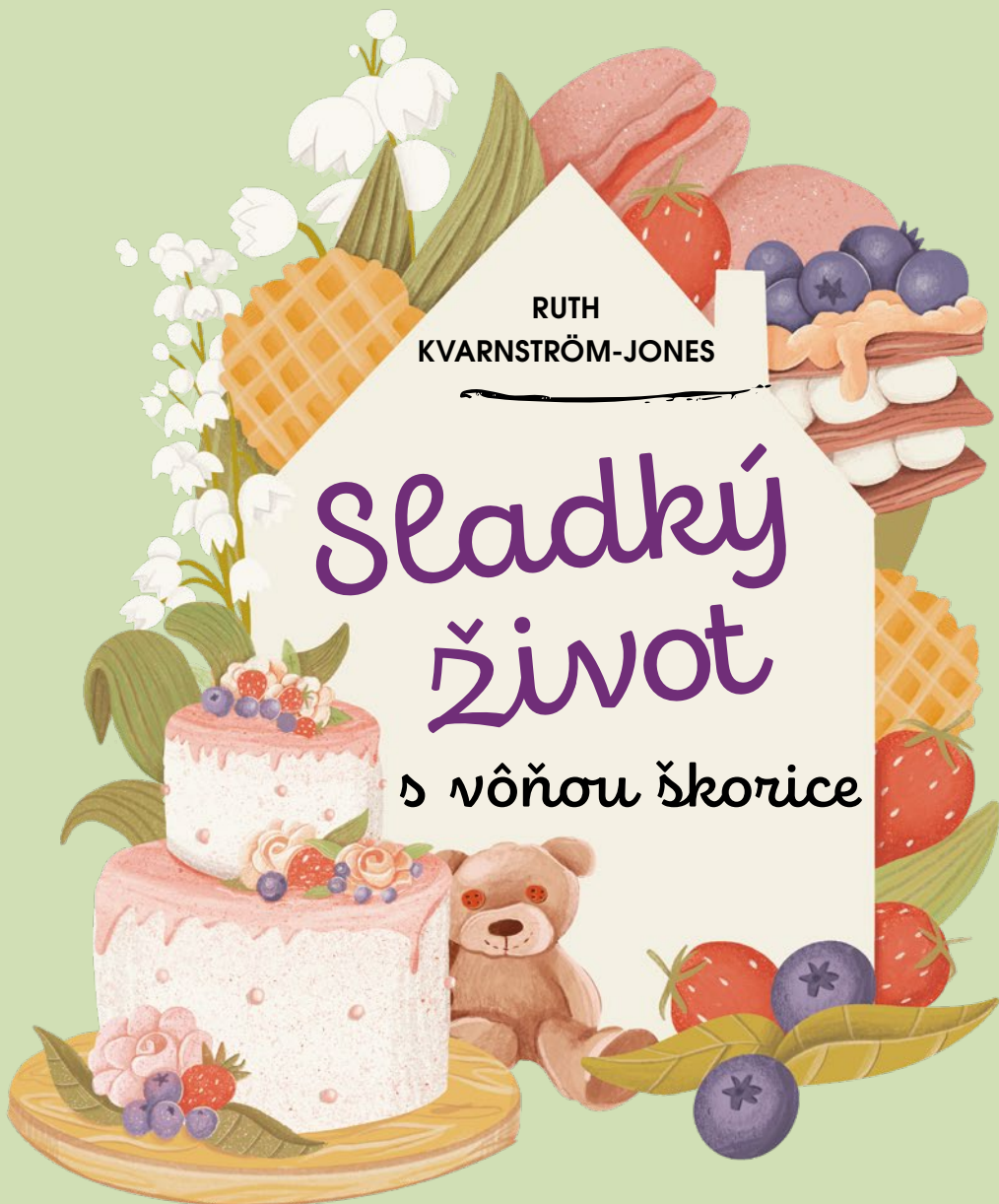

V MALEBNOM ŠVÉDSKOM MESTEČKU SA SCHYLUJE
K ROMANTICKEJ SVADBE, NA KTOREJ NEBUDÚ CHÝBAŤ CHUTNÉ
ŠKORICOVÉ SLIMÁKY ANI CHRUMKAVÉ VAFLE

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

Sladký život

s vôňou škorice

metafora®

RUTH
KVARNSTRÖM-JONES

Sladký život

s vůňou škorice

RUTH KVARNSTRÖM-JONES

Sladký život s vôňou škorice

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora,
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 140. publikáciu.

Nya drömmar i Halleholm, ktorú vydalo vydavateľstvo Printz Publishing v roku 2022,
preložila do slovenčiny Martina Antošová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Ilustrácia na obálke Žaneta Aradská
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 344
Tlač Finidr, s. r. o.

Nya drömmar i Halleholm Ruth Kvarnström-Jones first published by Printz Publishing,
Sweden, in 2022.

Published by agreement with Norstedts Agency and Corto Literary Agency.
Copyright © 2022 by Ruth Kvarnström-Jones

Cover illustration © Žaneta Aradská, 2022
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Martina Antošová, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-403-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-402-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-401-2 (print)

1. kapitola

Metropolitná opera, Manhattan 7. decembra 2010

Johanna Lindegren-Jenkinsová, prvá flautistka Metropolitnej opery v New Yorku, počas prestávky v skúšaní popíjala svoj tradičný mäťový čaj a listovala pritom v najnovšom vydaní časopisu *Das Orchester*. Dnes tento horúci nápoj tíšil jej boľavú hlavu aj srdce. Rozlúčka s mamou včera večer bola bolestivá, no jej trápenie nijako nesúviselo s nemožnými zápchami cestou na letisko v Newarku a späť. Nie, sužoval ju ten starý, neodvrátiteľný pocit opustenia. Hoci mala tridsaťpäť rokov, musela si so smútkom potajomky utrieť slzy, keď jej matka zmizla za zábranou s označením *Iba cestujúci*. Potom preglgla hrču v hrdle, vyhrnula si golier na kabáte a vykročila späť k svojmu autu. Aspoň to auto bolo švédske.

Chýbalo jej Švédsko. Alebo presnejšie Halleholm, malebné pobrežné mestečko rozprestierajúce sa asi štyridsať kilometrov severne od Štokholmu s jeho osobitými dláždenými ulicami a tisícročnou históriou, kde deti voľne pobežovali na čerstvom slanom vzduchu a dopravné zápchy na letisko Arlanda sa vyskytovali možno občas v lete, ale nepredstavovali každodennú realitu.

Odpila si ďalší dúšok čaju a predstavila si, ako asi vyzerá jej starý domov teraz. Predstavila si matku, ktorá bezpečne priletela a teraz si vybaľuje kufor doma v Halleholm South, a dokonca aj samotný dom – pomenovaný podľa výbežku južného polostrova Halleholmu, kde sa nachádzal –, vyzdobený v zvyčajnom adventom duchu pekným bielym vonkajším osvetlením a sedemramennými svietnikmi v oknách.

So svojou polohou na vrchole útesu s výhľadom na Baltské more bol vždy pre každého, kto sa plavil po mori a zbadal ho, majákom prinášajúcim potešenie uprostred zimy. Na niektorých tradíciách záležalo viac než na iných a jej rodina sa zhodla, že adventné svetlá boli naozaj dôležité.

Johanne sa zaliali oči slzami a písmená na stránke časopisu sa rozmazali. Napriek jej výletom do Švédska a pomerne pravidelným návštevám z Halleholmu sa v nej každý rok prehlboval nostalgický pocit smútku za domovom. Jej racionálnejšie ja prišlo k záveru, že keby pred osemnástimi rokmi neušla do New Yorku, nebola by spoznala Martina a nemala by teraz Millie a Elliota. Lenže teraz sa veci mali tak – začala zuby, aby potlačila plač –, že už nemohla v sebe poprieť úpornú túžbu po Halleholme, mame a ockovi, a dokonca aj najmladšej sestre Lovise.

Lovisa. Johanne sa podarilo vyčariť sklúčený úsmev. Keď Johanna odišla, Lovisa mala desať. Teraz je to vychudnuté decko majiteľkou pekárne na halleholmskom námestí a vraj sa jej darí veľmi dobre. Vďaka bohu, jej románik s Axelom Halleholmom – práve s ním! – sa už skončil. Vďaka nim dostali „noci s nepriateľom“ úplne nový rozmer. Čo si to len Lovisa myslela? V Halleholme sa toho dialo tak veľa a Johanna a jej americká rodina tam nemali žiadnu rolu.

Johanna zažmurkala, potlačila zblúdenú slzu a pozbierala sa. Toto nie je správny čas ani miesto na takéto myšlienky. Prinajmenšom je to neprofesionálne. Keď budú v skúške pokračovať, upchatý nos jej bude prekážať pri hre a na to, aby si niečo také dovolila, cítila v sebe príliš veľa hrdosti a rešpektu ku kolegom.

Pretočila ďalšiu stránku v časopise a zmeravela. Takmer nedýchajúc a s prstami zvierajúcimi hrnček sa usilovala zachovať si prirodzený výraz, nespúšťajúc pritom pohľad z inzerátu o voľnej pracovnej pozícii.

Znova si prečítala nadpis. *Švédska Kráľovská opera hľadá prvú flautistku.*

2. kapitola

Halleholm Hall 31. decembra 2010

Keby Lovisa zacítila ten pohyb v žalúdku pripomínajúci švihnutie pierkom počas rozhovoru, zrejme by sa zasekla uprostred vety, hoci už to by vypovedalo dosť veľa, pretože táto známa cukrárka, ktorá veľmi dobre vedela navodiť pocit priateľskej dobrosrdečnosti, len zriedka nenachádzala slová.

Lenže teraz sedela za stolom v jedálni v Halleholm Hall. Pravou rukou si prešla po brušku a čakala. Nič. Samozrejme. Bola tehotná sedemnásť týždňov a tri dni, takže jej v bruchu mohli tancovať akurát bublinky perlivej minerálky s lahodným pečeným homárom.

Svrbenie pod plastovou dlahou na ľavom zápästí však bolo neznesiteľne skutočné, no teraz nebol ten správny čas ani miesto, aby si pod ňu vopchala pozlátený nôž a poriadne sa poškrabala. Toľko plastu na jednu drobnú zlomenú kostičku. Už sa nevedela dočkať ďalšej kontroly u ortopéda o pár týždňov. Ak pôjde všetko dobre, dajú jej dlahu dole.

„Loviska?“ Z druhej strany stola prestretého na silvestrovskú večer sa na ňu s nenútenou eleganciou usmial doktor Axel Halleholm v slávnostnom obleku. „Čo si o tom myslíš?“

Nemalo zmysel predstierať. Netušila, kam sa rozhovor uberal, zatiaľ čo ona sa v myšlienkach sústredila na ich bábätko a svrbiace zápästie. Niektoré veci by ste predstierať mali, iné za to jednoducho nestáli.

Opätovala mu trochu prehnaný úsmev. „O čom?“

Pobavene nadvihol svetlé obočie. „O tom, ako Ellen prerobila túto miestnosť.“

Hmm. Ťažko môže obdivovať prerábku, ak nemá potuchy, ako tá miestnosť vyzerala pred tým, než Axelov starší brat Reuben dal svojej manželke voľnú ruku vtaiahnuť Halleholm Hall do dvadsiateho prvého storočia. Lovisa však rozhodne vedela oceniť krásu miestnosti, v ktorej sa nachádzala a v ktorej Ellen vynaložila maximálne úsilie.

Sídlo Halleholm Hall pripomínajúce zámok postavili na výbežku severného polostrova Halleholmu v roku 1833 a počas svojej takmer dvestoročnej histórie sa zmenilo z veľkolepej ukážky modernej švédskej architektúry a interiérového dizajnu na mauzóleum, až príliš zastarané na to, aby pôsobilo ako dom vhodný pre rodinu. Aspoň tak to vyhlasoval Axel.

Decentné odtiene oranžovej, zelenej a modrej na elegantných tapetách s kvetinovým vzorom zo Svenskt Tenn tvorili dokonalé pozadie jedálenskému servisu zlato-zeleno-bielej farby na bielom ľanovom obruse, aký sa používa na banketoch po udeľovaní Nobelových cien, a svetlo sviečok v starožitných vysokých krištáľových svietnikoch sa mihotavo odrážalo na sklenených pohároch a príboroch. Nad stolom visela pôsobivá ultramoderná lampa niekoľkých odtieňov metalickej zlatej a dodávala nádych štýlovej hravosti inak možno serióznej miestnosti s uniformným radom elegantných okien s výhľadom na more. Niežeby tie okná ponúkali dnes večer výhľad na Baltské more. Všetko bolo ponorené do decembrovej tmy a sneh vytvoril na okenných tabuliach miniatúrne záveje, no vhodne umiestnené stolové lampy v iných častiach miestnosti – a Lovisa mala podozrenie, že niekoľko z nich rovnako dodal renomovaný obchodný dom – vrhali dostatok svetla na naladenie pokojnej atmosféry.

„Celá táto miestnosť je úchvatná,“ odpovedala Lovisa pravdivo. „Závidím ti tvoju šikovnosť, Ellen.“

Na druhom konci stola zodvihla Ellen Halleholmová trochu hanblivo svoj pohár šampanského na znak vďaky. Obrátila sa k svojmu švagrovi. „Lenže, Axel, nikdy si mi nepovedal, čo si ty myslíš o tejto miestnosti.“ Pohľadom ho jemne podpichovala.

Axel prehltol ustricu a obrúskom si utrel ústa. „Naozaj? Odprisahal by som, že som povedal, ako to tu celé vyzerá fantasticky. Alebo som vravel úžasne? Možno som dokonca povedal, že ohromne.“

Celý stôl sa rozosmial pri Axelovej odpovedi jeho americkej hostiteľke.

„Požiadala som Ellen, aby nám pomohla s našou novou kuchyňou,“ poznamenala Birgitta Lindegrenová.

Lovisa sa pozrela na matku. „S novou kuchyňou v Halleholm South?“

„Presne.“ Olle Lindegren zamával kúskom homára, aby zdôraznil, čo chcel povedať. „Načo, preboha, potrebujeme novú kuchyňu?“ S doširoka otvorenými očami prešiel pohľadom z dcéry na svoju manželku.

Lovisa si odfrkla. „Pretože tá stará sa rozpadáva a mama si zaslúži novú. Myslím si, že je to skvelý nápad a už bolo načas.“

„To aj ja,“ uistil ju Olle. „A neboj sa. Súdiac podľa množstva vozíkov a brožúr, ktoré sa povalujú po celom dome, som si istý, že tvoja matka a Ellen majú celý tento projekt pevne vo svojich rukách.“ Obrátil sa k hostiteľovi. „Musíš byť veľmi hrdý, Reuben.“

Reuben Halleholm, výkonný riaditeľ Halleholm Group, krátko prikývol. „Rozhodne. Ellen si s Halleholm Hall poradila výnimočne dobre. Ellen a tvoji robotníci,“ dodal, dolial Birgitte šampanské a podal fľašu Ollemu. „Bol som s Lindegrenovou stavebnou spoločnosťou veľmi spokojný.“

Olle prefal ticho, ktoré sa rozhostilo okolo stola, svojím „ďakujem“. Či sa poďakoval za fľašu, alebo za zhovievavý kompliment, si každý musel vyložiť po svojom.

Lovisa sa nenápadne pozrela na Reubena. Pred šiestimi mesiacmi nemilosrdne robil všetko pre to, aby oba podniky Lindegrenovcov skrachovali, chcel kúpiť pekáreň a vziať im Halleholm South. Dnes Lindegrenovcov pozvali iba preto, lebo ona s Axelom sa nedávno zasnúbili a ich matky sa stali veľmi dobrými priateľkami. Fakt, že jej otec a Axelova matka Désirée boli bratranec a sesternica z druhého kolena, nič neznamenal. Nikdy nič neznamenal. Práve naopak, viac ako šesťdesiat rokov panovala medzi dvoma vetvami ich rodiny zlá krv. Zmierenie nastalo iba pred niekoľkými mesiacmi a ešte neprešlo skúškou odolnosti.

„Vystihol si to veľmi dobre, Reuben.“ Ak aj Désirée náhodou zaskočila Reubenova poznámka, na jej hlase to nebolo poznať. „Súhlasím, všetci urobili vynikajúcu prácu.“

Nakrátko ostrihaná Désirée sedela oproti svojej dcére Julii a z jej prejavu vyžarovala úcta, ktorú prechovávala ku všetkým hosťom sediacim pri sviečkami osvetlenom stole. Ešte pred tromi mesiacmi by bola pre ňu nemysliteľná predstava, že svoje súkromie odhalí aj pred niekým iným ako pred najbližšou rodinou. Lenže zúfalá situácia ju prinútila obrátiť sa na Birgittu Lindegrenovú a odvtedy sila ich novovzniknutého priateľstva nepoľavila. Chemoterapia si síce na Désirée vybrala svoju daň, ale s Birgittinou podporou ju nezrazila na kolená. Členovia rodiny jej dodali silu a teraz bola pripravená presťahovať sa z Halleholmu do štyridsať kilometrov vzdialeného Štokholmu a začať úplne novú kapitolu svojho života, ako sa na nedávno ovdovenú šesťdesiatničku s rastúcou chuťou do života patrilo.

Julia vstala. „Skôr ako vyprázdňime poháre šampanského, mohli by sme si pripíť na otca?“

Ostatní tiež vstali. „Na Ulrika!“ Všetci súhlasne prikývli a potom sa napili.

„Musím povedať,“ ozvala sa Désirée, „že vďaka vám všetkým je pre mňa tento večer omnoho ľahší. Je to posledná udalosť, ktorú od Ulrikovej smrti zažívam prvý raz, a som vám za to veľmi vďačná.“ S pohľadom upretým dohora sa smutne usmiala, opäť zodvihla pohár a vypila ho do dna. „Bol to dobrý muž.“

„To bol,“ prehovoril za všetkých Olle, keď si znova sadali.

„Dobre teda,“ zmenila tému Ellen. „Ak sme dojedli, poprosím dievčatá, aby odpratali taniere zo stola a priniesli hlavný chod.“

A zatiaľ čo pre Désirée to bolo dnes večer jej posledné „prvý raz“, Lovisa si uvedomila, že ona určite zažíva svoje prvé. V rodine Lindegrenovcov nebolo štandardom najímať si personál na obsluhovanie pri rodinnej večeri, nech už bola príležitosť akokoľvek výnimočná.

Podávala sa zverina. Reuben ochutnal Amarone a mladá čašníčka čakala na jeho verdikt. „Vynikajúce.“

„Amarone, to nepoznám.“ Olle uznanlivo zakrútil pohárom. „Máš pôsobivú vínnu pivnicu, Reuben.“

Reuben chvíľku premýšľal. „Myslím, že sa dá s istotou povedať, že kvalitné víno je mojím najväčším pôžitkom. Nevravím, že Halleholm Hall nie je úžasný alebo že si neužívam jazdu luxusným autom, ale ak by som mal prísť o všetko materiálne, vína by som sa vzdal ako posledného.“

Lovisa zodvihla svoj pohár minerálky.

„Škoda, že si s nami nemôžeš dať, Lovisa,“ podotkol. „Som si však istý, že keď sa dieťa narodí, budú na to ešte iné príležitosti. Plánujete vy dvaja nejakú oslavu pri príležitosti svojho zasnúbenia?“

Trochu jej pri preglgani zabehlo, no potom sa naňho usmiala. „Nie. Pripadalo nám to zbytočné, keďže svadba bude už o šesť mesiacov.“

Reuben sa jej zadíval na ruku a potom venoval pohľad bratovi. „Žiaden prsteň, Axel?“

Lovisa sa zježila od hnevu. A opäť je tu ten starý Reuben, ktorého tak veľmi neznášali. Možno sa predtým len na chvíľu snažil dobre zamaskovať svoju prirodzenosť.

Ellen ho prevráta pohľadom. „Som si istá, že Axel má všetko pevne pod kontrolou.“

Axel položil nôž a premeral si pohľadom staršieho brata. „Lovisa súhlasila iba pred deviatimi dňami, že si ma vezme.“

„Ach, ty rátaš dni?“ Lovisa mu poslala vzdušný bozk. Dočerta aj s Reubenom za to, že sa správa ako kretén.

„Teraz však vážne, Loviska,“ oslovil ju Olle. „Je rozumné plánovať svadbu na letný slnovrat?“

„Ani v najmenšom,“ vyjadrila svoj názor Birgitta. „Ak sa to bábätko narodí načas, bude mať vtedy menej ako tri týždne. A ak nie...“

„... tak by som ho mohla porodiť na polceste, kráčajúc uličkou k oltáru,“ dokončila za ňu Lovisa. „Ako vždy hovorievam, nepodliehajte panike, to sa stáva iba vo filmoch a v knihách.“

„Možno,“ pridala sa Julia. „Lenže navrhnúť tvoje svadobné šaty bude tvrdý oriešok.“

„Ak Lovisa chce svadbu počas letného slnovratu, tak by ju mala mať, či nie?“ ozvala sa Ellen.

Lovisa vífazoslávne zamávala prstom Elleniným smerom. „Tu sa ozýva hlas rozumu.“

„Neviem, či rozumu,“ poznamenal Axel. „No súhlasím s jej názorom. A toto jelenie mäso je výborné. Je to jeden z našich, Reuben?“

Reuben prikývol. „Z Granbergetu. Náš riaditeľ bane si prenajíma panstvo, ale to nezahŕňa právo na zver. Vyrukoval však, samozrejme, s pravdou von a má jej plnú mrazničku. No stále je tam množstvo losov a jeleňov, ak by si nejakého chcel. Stará mama Magdalena podáva dnes večer svojim hosťom losa.“

„Čudovala som sa, prečo tu nie je,“ povedala Birgitta.

„Nikdy nie je s nami na Nový rok,“ vysvetlila Désirée. „Vravievala, že po Vianociach s našimi deťmi v Halleholm Hall je vďačná za ticho a pokoj. A neskôr z toho vznikla jej vlastná tradícia novoročnej večere s priateľmi v dome Bernaborgovcov. Má úchvatný výhľad na štokholmský prístav, a cez otvorené okná môžu dokonca počuť aj oslavy na Skansene.“

„Od apríla budeš mať aj ty taký výhľad,“ poznamenala Ellen.

„Áno. A dúfam, že mi ponúkneš nejaké návrhy do môjho nového bytu.“

„Bude mi potešením. Hoci podľa fotiek, ktoré som videla, už teraz vyzerá úžasne.“

„Lenže zariadenie je staromódne. Z tohto pohľadu budem odchádzať z Villa Halleholm iba nerada, ale hola hej, treba sa pohnúť vpred.“ Nahla sa nabok, aby jej mohla mladá čašníčka vziať tanier. „Ďakujem.“

„Kde ty stratíš, my získame,“ podotkol Axel. „Lovisa a ja budeme vo Villa Halleholm veľmi šťastní.“

„A my s Rebeccou sa zasa veľmi rady ujmeme tvojho bytu,“ doplnila ho Julia. „Rebeccin byt je pre dve trochu stiesnený.“

„Takže,“ oslovil Axel matku, „len čo tvoje sťahovacie auto našartuje, my ostatní ho okamžite budeme nasledovať.“

Všetci sa rozosmiali.

„Ak Boh dá, mala by som sa z Villa Halleholm vysťahovať začiatkom apríla, takže vy dvaja budete mať dosť času zabývať sa ešte pred narodením bábätka a svadbou.“

„Nemusiš sa ponáhľať,“ povedala Lovisa. Prestahovať sa do Villa Halleholm bude v mnohých smeroch zvláštne. Súhlasila s tým, ale stále sa potrebovala vyrovnáť s myšlienkou, že sa má presťahovať do domu, ktorý iba pred šiestimi mesiacmi spôsobil jej rodine toľko starostí. „Budem mať plné ruky práce s pekárňou. Potrebujem si nájsť ďalších zamestnancov, kým sa bábätko narodí.“ A tiež plánovala kúpiť stánok s vaflami na nábreží, ale nechcela to spomínať pred Reubenom. Uchmatol by jej ho rovno spredu iba preto, aby ju naštvával. Reubenova kaviareň *Café Halleholm* s nepríjemnou Estelle na čele bola medzi príjmami Halleholmovcov iba kvapkou v oceáne, ale zároveň – vďaka vyberanej ponuke všemožných druhov čokolády – predstavovala pre Lovisu najväčšiu a najbližšiu konkurenciu. A hovorí sa, že práve preto si Reuben necháva takýto zbytočný podnik v holdingu medzi jeho ťažobnými a realitnými spoločnosťami.

„Bola dnes pekáreň otvorená?“ zaujímala sa Ellen.

„Do jednej, ale zajtra máme zatvorené. Vychutnám si, že si môžem ráno dlhšie pospať.“

Désirée sa obrátila k Julii. „A čo ty, zlatko? Pracuješ zajtra?“

„Z domu. Mám veľa návrhov na jarné modely a potrebujem sa pripraviť na nové klientky, ale Rebecca bude mať prvý raz po štyroch dňoch voľno, takže chceme mať pohodový deň doma.“

„To vravíme všetci,“ pridal sa Axel, „hoci mne sa o druhej začne

zmena. V tomto období roka je mi vždy ľúto detí v nemocnici. Lovisa upiekla Krásavcove sušienky s menami pre všetky deti na onkológii.“

„Určite sa im budú veľmi páčiť,“ potešila sa Ellen. „Nikdy som nepočula o takej populárnej mačke. Ako si Krásavec zvykne na Villa Halleholm? Bude mu chýbať peleštek v salóniku pekárne a on zasa bude chýbať každému.“

„Premýšľala som o tom,“ povedala Lovisa. „Zožením tašku, aby mohol cestovať so mnou. Je zvyknutý mať počas dňa spoločnosť. Bolo by kruté opustiť ho na niekoľko hodín bez prestávky.“

„A fakt, že Villa Halleholm stojí na vlastnom ostrove, by mal znamenať, že kým tam budeme, nestratí sa nám,“ dodal Axel.

„Stratiť sa? Ten kocúr musí poznať celý Halleholm ako vlastné topánky,“ zasmiala sa Birgitta. „Čo myslíš, Nelson?“ Pozrela sa na čokoládovohnedého labradora ležiaceho medzi ňou a Reubenom.

„Nelson bude súhlasiť s hocikým, kto by mu mohol dať kúsok jeleňa,“ poznamenala Désirée. „Aj keď súdiac podľa tých prázdnych tanierov dnes asi nebude mať šťastie.“

„Mal svojho jeleňa na večeru už skôr,“ uistil ju Reuben. „A tipujem, že v kuchyni zostali ešte nejaké zvyšky.“

*Toto je Reubenova druhá stránka, zamyslela sa Lovisa. Napriek pochybnej etike jeho obchodných praktík mal neochvejnú slabosť pre svojho psa. A rodinu. Zbožňoval svoju manželku aj dvojročné dvojčiky. Dokonca aj teraz bola detská vysielачka položená pri jeho tanieri, keďže Ellen bola zaneprázdnená dohliadaním na priebeh večere. Bude však prechovávať lásku aj k svojej neteri či svojmu synovcovi? Jeho poznámka o dieťati dnes večer bola prvou zmienkou z jeho strany, ktorú vôbec počula. Keď oznámili jej tehotenstvo rodine, ani jediným slovom jej nezagratuloval. Vyšlo z neho iba chladné: *Dúfam, že všetko prebehne v poriadku.* Zamrvila sa na stoličke.*

Citrónová pena s malinovou omáčkou a opekanými penovými cukríkmi suverénne završila večeru. Olle vstal a spokojne si povzdychol. „Rád by som vyjadril našu vďaku hostiteľovi a hostiteľke za také

úžasné jedlo. Myslím, že hovorím za nás všetkých, ak poviem, že som si vychutnal každý hlt.“

Okolo stola sa ozval súhlasný šepot.

„A rovnako si myslím, že vravím za nás všetkých, aké je ohromné, že sme sa všetci zišli okolo jedného stola,“ pokračoval Olle. Načiahol sa po smaragdovozelenej stopke svojho pohára. „Na rodinu!“

Vstali a pripili si.

„S tým súhlasím,“ ozvala sa Désirée.

Olle sa obrátil k svojej sesternici, znova si odpili a súhlasne prikývli.

„Káva a nápoje sa budú podávať v obývačke,“ oznámila Ellen, „aby sme si mohli pozrieť v televízii novoročné oslavy zo Skansenu.“

Na snehom pokrytom pódiu lemovanom horiacimi faklami vystúpil dopredu Jan Malmsjö, aby predniesol Tennysonovu báseň *Vyzváňajte, divoké zvony*. Jeho hlas sa vznášal nad múzeom Skansen pod otvoreným nebom a šíril sa do domácností po celom Švédsku. Keď sa báseň blížila k záveru, kostolný zvon začal odbíjať *jeden, dva, tri*.

V Halleholme čakala celá rodina s pripravenými pohármi šampanského na dvanáste odbitie. Dav v Skansene sa rozburácal a štokholmské nebo sa premenilo na kaleidoskop bielych, ružových, zelených a zlatých ohňostrojev.

„Šťastný nový rok!“ zvolal Reuben.

„*Šťastný nový rok!*“

Rozostúpili sa z polkruhu pred televízorom, začali sa navzájom objímať a želať si všetko najlepšie do najbližších dvanástich mesiacov. Lovisa pristúpila k Reubenovi. Ani jeden z nich sa nepokúsil toho druhého objasť.

„Šťastný nový rok, Lovisa.“ Znelo to úprimne.

Zahľadela sa mu do očí. „Šťastný nový rok, Reuben.“

V Skansene zazneli na klavíri úvodné tóny piesne *Happy New Year* od skupiny ABBA a Tommy Körberg so Sarah Dawn Finerovou začali spievať. Dav sa k nim pridala a všetci sa pohodjávali do rytmu.

Rodina sa znova zišla pred televízorom.

Axel chytil Lovisu za ruku a potichu ju odviedol z miestnosti.

Prešli cez čierno-bielu podlahu na chodbe a po kobercom obloženom hlavnom schodisku na prvé poschodie. Axel ukázal na dvere a priložil si prst na pery. Potichučky popri nich precupkali k užším dverám, za ktorými sa ukrývali ďalšie schody.

„Kde to sme?“ šepkala Lovisa, keď kráčali hore.

„V juhovýchodnej vežičke.“

Prišli na miesto, ktoré podľa Lovisy vyzeralo ako malé tretie poschodie domu, a cez dvere prešli do prekvapivo veľkej okrúhlej miestnosti s oknami s výhľadom na tri svetové strany. Na malom odkladacom stolíku – jedinom kuse nábytku v izbe – stála rozsvietená lampa. Vedľa dvoch svietnikov sa na prostrednom parapete nachádzali dva poháre šampanského. Axel zhasol stolovú lampu a prikročil k Lovise stojacej pri okne.

Lovisa hľadela z okna do noci na siluetu južného polostrova, Axel ju objímal a bradou sa opieral o jej hlavu. Z tohto uhla kvôli stromom nebolo vidieť Halleholm South, ale bodky zlatistého svetla svedčili o domoch na druhej strane zálivu v tvare U. A dole uprostred medzi dvomi polostrovmi ležalo samotné mestečko. Keďže ohňostroje ešte stále zaplavovali Halleholm farebnými svetlami, rozoznala breh a mólo, zasneženú strechu stánku s vaňami a cestu vedúcu hore na halleholmské hlavné námestie a k pekárni. Pomaly sa nadýchla a vydýchla. Práve tu a teraz sa cítila úplne v bezpečí. A šťastná.

Axel bez slova vytiahol z vrečka zápalkovú škatuľku a zapálil sviečky. Potom opäť vkrčzol rukou do vrečka a vybral ďalšiu malú škatuľku. Otvoril ju.

Lovisa zalapala po dychu.

Na tmavomodrom zamate sa pri svetle sviečok trblietal nádherný veľký hranatý diamant s menšími diamantmi na oboch stranách.

Axel jej chytil ruku. „Smiem?“

Prikývla, neschopná cez hrču v hrdle vydať zo seba hláska.

Navliekol jej prsteň z ružového zlata na prst.

Lovisa pohýbala prstami vo svetle sviečok. „Je krásny. Jednoducho nádherný.“ Zodvihla hlavu a tú jeho si pritiahla bližšie k sebe. Nežne sa pobožkali. „Ďakujem.“

„Miláčik, bolo mi potešením. Som rád, keď vidím, ako sa ti páči.“

Naklonila ruku doľava, potom doprava a napokon sa nahlas rozosmiala. „Božemôj, nie je iba krásny, je šialene úžasný. Ako si ho, preboha, zohnal tak rýchlo?“

„Zašiel som za naším rodinným klenotníkom. Povedal, že mi nestihne pomôcť do Vianoc, ale do Nového roka by to mohol zvládnuť. Takže tu ho máme. Som nadšený, že sa ti páči.“

„Páči? Zbožňujem ho.“ Postavila sa na špičky a znova ho pobožkala na pery.

„Sám som ho navrhol,“ priznal nasmelo. „Tie dva menšie diamanty pochádzajú zo zbierky Halleholmovcov, takže sú súčasťou nášho dedičstva. Myslím, že sú asi z náušnic, ktoré nosila Charlotte Halleholmová.“

„Myslíš Charlotte, druhú manželku tvojho prastarého otca?“

„Áno. Dala mi ich mama, ale ten diamant v strede je nový a vybral som ho ja. Ak je ti prsteň priveľký, môžu ho jednoducho upraviť.“

„Teraz mi dokonale sedí, ale myslím, že už som z tehotenstva trochu pripuchnutá.“

„Tak počkajme, kým sa narodí bábätko.“ Podal jej pohár šampanského. „Iba jeden dúšok. Na nás. A na naše dieťa.“

Pripili si. Lovisa zamľaskala. „Vynikajúce. Je to to isté, ktoré ste pili k homárovi?“

„Povedal by som, že áno. Musíme sa poďakovať Ellen, že to tu celé zorganizovala. Asi pred dvadsiatimi minútami poslala sem hore jedno z dievčat. Urobil by som to sám, ale nemohli sme naliať šampanské príliš skoro.“

„Takže každý vie, prečo sme sa vytratili?“

„Predpokladám, že Ellen je diskrétna, aby im to prezradila, ale uistujem ťa, že im budeme chýbať.“

Lovisa sa zasmiala. „Mali by sme sa vrátiť. No Axel, všetko toto... ďakujem.“

„Nuž, teraz už máme čo nášmu maličkému rozprávať, ak sa opýta, aké to bolo, keď dal ocko mame zásnubný prsteň.“

„Vieš, aké to bolo, keď sa zasnúbili Ulrik s Désirée?“

Axel sa zamyslel. „Netuším. No drobkček bude mať možno lepší prehľad ako jeho otec.“

„Ak to bude chlapec, dúfam, že bude presne ako jeho otec. A čo keby som ti povedala, že sa mi zdalo, ako sa drobček počas večere hýbal?“

Axelovi sa zjavil na tvári široký úsmev. „Povedal by som ti, že je to skoro, ale nie je to nemožné. Sedemnásť týždňov, však?“

„A tri dni. V piatok máme ultrazvuk a už sa neviem dočkať.“ Spokojne si povzdychla. „Je toho toľko, na čo sa môžeme tento rok tešiť. Nový dom, bábätko a svadba. A to všetko iba počas prvých šiestich mesiacov.“ Zadívala sa mu do orieškovohnedých očí, rovnakých ako tie jej. „Šťastný nový rok, Axel.“

Nadvihol jej bradu. „Šťastný nový rok, láska moja.“

3. kapitola

Lovisa s Axelom sa rozhodli, že neprespia v Halleholm Hall – radšej sa v snehovej búrke vrátiť domov, ako čeliť už po pár krátkych hodinách spánku dvom neskrotným batolátam –, a zobudili sa o ôsmej ráno na rozhorčené Krásavcovo mňaukanie.

„Asi to nebude tvoja vina,“ prihovárala sa Lovisa dlhosrstému nórskeму lesnému kocúrovi, kým mu plnila misku raňajkami. „Si zvyknutý vstávať so mnou zavčas. Lenže my dvaja si budeme musieť

vážne pohovoriť skôr, ako sa narodí toto dieťaťko. Keď bude spať ono, budem potrebovať spať aj ja.“ Poštekli ho za uškom a kocúr zohol hlavu k miske so žrádlom. Tolko k dlhšiemu rannému spánku. Teraz sa už cítila celkom zobudená a mala obrovskú chuť na šálku kávy. Hoci byť tehotná sa jej veľmi páčilo, nemohla sa dočkať dňa, keď bude opäť môcť piť kofeín a napchávať sa nakladaným lososom.

Zasunula si ruku pod župan a pohladkala zaobľujúce sa bruško. „No tak, kopni,“ zašepkala.

Axel vošiel do kuchyne. „Snežiť už prestalo, ale odkedy sme nadržanom prišli, muselo napadnúť ešte dobrých desať centimetrov. Ak máš dnes v pláne ísť spať do pekárne, môžem vás tam s Krásavcom zaviezť cestou do nemocnice.“

Premýšľala. „Myslím, že tvoju ponuku prijímam. Je oveľa jednoduchšie pustiť sa ráno do práce, keď stačí iba zbehnúť zopár schodov. Dnes večer končíš o desiatej?“

„Dúfajme.“

Takto odpovedal vždy, pretože detskí onkológovia si nikdy nemohli byť istí, že budú môcť odísť z práce načas.

„To mi stačí.“

„Aké máš plány?“

„Hneď, ako sa zobudí New York, zavolám Johanne a poprajem jej šťastný nový rok. A uvažovala som aj o svadbe. Ak požiadam Johannu, aby bola mojou hlavnou družičkou – čo by bolo prirodzené, keďže je to moja sestra –, čo potom s Beccou? Bolo by zvláštne urobiť z nej iba obyčajnú družičku, keď mi je oporou už takmer dvadsať rokov. A ešte je tu Julia – nemala by som poprosiť aj ju, keď je to tvoja sestra?“

„Chápem tvoju dilemu, hoci žiadna z nich nerobí problémy a ne reaguje prehnane.“

„Lenže,“ Lovisa zodvihla prst s úmyslom naznačiť, že sa chystá oznámiť ohromný nápad. „Čo keby sme nemali žiadne dospelé družičky? Čo keby sme radšej oslovili naše netere a synovcov, aby nám

išli za družičky a družbov? V lete bude mať Millie už sedem a Elliot takmer päť a Lydia s Lyonom skoro tri roky. Budú rozkošní a mali by sme tak dvoch z oboch strán rodiny.“

„Vynikajúce. Hostia z nich budú nadšení. Teším sa, že sa zasa stretnem s Johannou. Nevidel som ju celé roky. Viem, že je flautistkou v Metropolitnej opere, ale čo robí jej manžel?“

„Martin? Je právnik, ale nepýtaj sa ma, v akej oblasti. Viem iba, že pracuje pre nejakú špičkovú firmu v centre Manhattanu. A nepýtaj sa ma ani, ako to zvládajú, keď on pracuje celé dni a ona dlho do noci, ale zdá sa, že to majú obaja všetko dobre zariadené. A zamestnávajú pestúнку.“

S hrnčekmi čaju v rukách prešli do obývačky k oknu s panoramatickým výhľadom.

„Pozri sa na to,“ nadchýnala sa Lovisa. Prvé lúče ranného slnka osvetľovali Baltské more, nehybne ležiace zamrznuté pod čerstvou vrstvou snehu. Na brehu, kde sa zišiel krdel divých kačiek, si práve zopár ranných bežkárov pripínalo bežky. „Zaujímalo by ma, prečo jednoducho rovno nezlyžovali na breh.“

„Prišli sem autom. To naľavo nemá na sebe sneh.“

„Aha, naozaj. Závidím im. Už roky som nelyžovala.“

Axel jej venoval prísny pohľad. „S jedným zápästím v dlahe sa o to ani nepokúšaj.“

Lovisa ho jemne štuchla laktom do rebier. „Samozrejme, že nie. Keď však kúpim stánok s vaflami, myslím, že pridám do ponuky aj horúcu čokoládu. Teda, čo môže byť na tom také zložité? Elektri- nu tam už máme. A v chladný deň je teplá vafla skvelá na zahriatie zvnútra, ale horúca čokoláda zahreje aj ruky a nos.“

„Nos?“ Axel priložil do ohňa, zatiaľ čo Lovisa sa pohodlne usadila na novú dizajnovú sedačku, rovnakú, aká bola jej stará ošúchanejšia pohovka zo štyridsiatych rokov, hoci táto mala poťah z inej látky. Jasné odtiene modrej, bielej a zlatej na tejto sedačke sa dokonale hodili do bytu a miestnosti s výhľadom na pobrežie.